

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 r.

sprawy P. M.

syna J. i M. z domu R.

urodzonego (...) w Z.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w związku z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 28 stycznia 2019 r. sygnatura akt II K 173/18

I. **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :**

- przyjmuje, iż czyn przypisany oskarżonemu popełniony został w okresie od 15 października 2017 roku do 25 listopada 2017 roku,

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje przyjęcie, iż popełnił go będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 29 listopada 2006 roku w sprawie III K 49/06 za czyn z art. 156 § 3 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23 października 2005r. do 26 listopada 2007r. oraz od 26 maja 2009r. do 22 kwietnia 2015r. , a tym samym z kwalifikacji prawnej tegoż czynu eliminuje art. 64 § 1 kk,

- wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej względem oskarżonego obniża do 6 (sześciu) miesięcy;

II. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. S. z Kancelarii Adwokackiej w Z. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;**

III. **zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.**

UZASADNIENIE

P. M. oskarżony został o to, że:

w dniu okresie od 15 października 2017 roku do 26 listopada 2017 roku w Z. woj. (...), działając czynem ciągłym groził M. B. uszkodzeniem ciała i pozbawieniem życia przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w związku z art. 12 kk.

Zaskarżonym wyrokiem P. M. uznany został za winnego tego, że w okresie od 15 października 2017 roku do 26 listopada 2017 roku w Z. woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu groził M. B. uszkodzeniem ciała i pozbawieniem życia przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 29 listopada 2006r. sygn. akt III K 49/06 za czyn z art. 156§3 kk na karę 8 /ośmiu/ lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23.10.2005r. do 26.11.2007r. oraz od 26.05.2009r. do 22.04.2015r. tj. czynu stanowiącego występki z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 190§1 kk wymierzono oskarżonemu karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca P. M. zarzucając:

- obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:
 - art. 7 kpk w zw.z art. 410 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, przez uznanie za całkowicie wiarygodne i kompletne zeznań pokrzywdzonej, a pominięcie wyjaśnień oskarżonego oparcie ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, na niepełnym materiale dowodowy,
 - art. 167 kpk w zw. z art. 193§1 kpk poprzez niepowołanie biegłego rzeczoznawcy celem ustalenia, czy głos zawarty na płycie CD jest głosem oskarżonego,
 - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przypisanego mu czynu zabronionego, w sytuacji gdy przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie rozstrzygnęło sprawstwa oskarżonego w sposób konkludentny, on sam zaś nie przyznał się do zarzucanego mu czynu.

Tym samym apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,
- zwolnienie oskarżonego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze,
- ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
- zasądzenie na rzecz adw. T. S. kosztów obrony z urzędu, które nie zostały dotychczas pokryte w całości lub w części, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał w zasadzie prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, a stanowisko swe przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z zasadniczymi twierdzeniami Sądu Rejonowego, zbędną jest ponowna analiza dowodów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Odnosząc się zatem jedynie do szczegółowych zarzutów apelacji należy stwierdzić, iż nie polega na prawdzie stwierdzenie, iż Sąd I instancji nie analizował wyjaśnień i pominął je podczas ustaleń faktycznych w sprawie.

Wystarczy bowiem przeczytać strony 2 i 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku by nie mieć wątpliwości, iż zwrócono uwagę na wszystkie wyjaśnienia składane w sprawie przez P. M., który podczas postępowania przygotowawczego, słuchany dwukrotnie odmówił składania wyjaśnień, zaś podczas rozprawy jednoznacznie przyznał, że groził M. B., dodając przy tym, iż czynił to tylko telefonicznie.

Oświadczenie to należy powiązać z zeznaniami pokrzywdzonej i Ł. B., którzy jednoznacznie podali, że oskarżony swe groźby kierował w przeważającej części właśnie podczas rozmów telefonicznych.

W efekcie nie może budzić wątpliwości, że wbrew twierdzeniom skarżącego, wyjaśnienia oskarżonego potwierdziły zasadność tezy oskarżenia, zaś jej nawet w największym zakresie nie podważyły.

Nie można mieć także wątpliwości, że głos zawarty na płycie CD znajdującej się w aktach sprawy jest głosem oskarżonego.

Wynika to nie tylko z zeznań pokrzywdzonej ale i wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu jurysdykcyjnym, a zatem powoływanie na tę okoliczność biegłego (co podnosi autor apelacji) należy uznać za całkowicie niecelowe.

Mając na uwadze już tylko powyższe zważywszy, iż wyjaśnienia P. M., złożone podczas postępowania sądowego jawią się jako wewnętrznie sprzeczne (początkowe przyznanie kierowania gróźb przez telefon i następnie stwierdzenie, że żadnych gróźb nie było), w przeciwieństwie do spójnych i konsekwentnych zeznań świadków oskarżenia - należy stwierdzić że sprawstwo i zawinienie oskarżonego odnośnie przypisanego mu czynu niemal w całości nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości.

Stwierdzenie „niemal w całości” zawarto wyżej z jednego zasadniczego powodu.

I tak, nie można mieć wątpliwości, że istotnie 26.11.2017 r. słowa o jakich mówiła M. B. padły ze strony P. M. kiedy mówił on do Z. B., że zrobi krzywdę pokrzywdzonej. Nie sposób jednak przyjąć, że zachowanie to wyczerpało znamiona czynu z art. 190§1 kk bowiem owe groźby nie były skierowane w stronę M. B., ani też do jej matki z zamiarem by poinformowała ona o złych zamiarach oskarżonego swoją córkę.

Pokrzywdzona słowa te usłyszała zupełnie przypadkowo, bowiem były one użyte podczas rozmowy P. M. i Z. B., w sytuacji kiedy nie wyłączono telefonu po ostatnim połączeniu telefonicznym i tą drogą doszły one właśnie do pokrzywdzonej.

Tym samym zachowanie to należy potraktować jako dodatkowo przemawiające

za wcześniejszym sprawstwem i zawinieniem oskarżonego, lecz nie sposób zawrzeć go w zarzucie czynu przypisanego P. M. i dlatego, niezależnie od granic apelacji wyłączono je z zaskarżonego w wyroku opisu przestępstwa.

Również niezależnie od granic apelacji wyeliminowano działanie oskarżonego w warunkach art. 64§1 kk.

Powyższe wynika z faktu, iż jako uprzednie skazanie, stanowiące podstawę dla odpowiedzialności w warunkach powrotu do przestępstwa przyjęto skazanie P. M. za czyn z art. 156§3 kk, czyli przeciwko życiu i zdrowiu.

Z kolei z treści art. 115§3 kk wynika wprost, że przestępstwami podobnymi, są przestępstwa należące do tego samego rodzaju. Ta korelacja między czynem z art. 156§3 kk, a występkiem przeciwko wolności z art. 190§1 kk niewątpliwie nie zachodzi.

Podobnymi (w rozumieniu art. 115§3 kk), są jednak także czyny z zastosowaniem przemocy albo groźby jej użycia.

Oczywistym zatem jest, że pierwotny czyn P. M., a to z art. 156§3 kk został niewątpliwie dokonany z zastosowaniem przemocy.

Niewątpliwym jest także i to, że omawiany czyn z art.190§1 kk z pewnością „jako taki” przemocy w sobie nie zawierał. Mógłby jednak zostać uznany za podobny do wskazanego wcześniej przestępstwa z art. 156§3 kk, gdyby dokonany został z groźbą użycia przemocy. Takimi czynami są np. niektóre przestępstwa z art. 280§1 kk, a to wówczas gdy sprawca chcąc dokonać zaboru mienia grozi pokrzywdzonemu pobiciem. Podobnie ocenić trzeba część czynów z art. 281 kk, 282 kk, czy też innych przepisów kodeksu karnego, ale takich gdzie cel sprawcy jest osiąganym właśnie przez groźby zastosowania owej przemocy.

Takim przestępstwem nie jest z pewnością czyn określony w art. 190§1 kk bowiem tu groźba jest istotą przestępstwa nie zaś środkiem do zrealizowania innego pożądanego efektu. Nie jest to zatem przestępstwo z zastosowaniem groźby przemocy lecz takie gdzie sama groźba jest przestępstwem.

Powyższy pogląd Sądu Okręgowego, który znalazł wyraz w wyroku skutkował także stosownym obniżeniem wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd I instancji, a to do 6 miesięcy.

Z uwagi na powyższe - zdecydowano jak w wyroku.